

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Preotul și păstoria actuală

Războiul, ce a încins întreg pământul, ne-a silit să-l primim și noi și astfel de 8 luni neamul nostru, alături de aliați, jertfește totul pentru cauza izbândeii. Această biruință însă este cu atât mai de dorit cu cât ea trebuie smulsă din lupta cu'n dușman păgân și deci binefacerile ei sunt astfel mari râvnite și sfinte.

În aceste împrejurări din fiecare parohie au plecat tinerii și cei mai în vârstă ca să-și facă datoria față Țară și Rege. Pe urmele lor a rămas durerea, suferința și plânsul. Starea sufletească a enoriașilor s'a desechilibrat și nu mai prezintă acea mare liniștită de viațuire, ci valorile evenimentelor o poartă ca pe o corabie naufragiată iar enoriașii își îndreaptă privirile spre un țarm, ce le-ar putea aduce salvarea.

Să ne gândim numai cât de mare se desfășura viața în parohie, când liniștea, siguranța zilei de mâine și bucuria muncii, își afla sălaș în casa fiecărui enoriaș. Preotul, ca păstor bun și devotat, nu avea decât să dea îndrumări ca drumul viețuirii curate și al belșugului, să-și urmeze în mod firesc mersul său, spre fericirea tuturor.

În această atmosferă de împrejurări și datoria păstoririi preotului era mai plăcută și ușurată. Nu tot așa se prezintă însă astăzi, situația păstoririi. Acum parohia prezintă o stare de lucruri, cu adevărat nefi-

reasă. Plecarea celor de acasă pentru a lupta pe front, rămânerea familiei, fără ajutorul lor, în suferințe și teamă; lipsa brațelor de muncă ce creează nevoi multe și grele; apoi jalea și durezza despărțirii și'n fine atâtea poveri ce se ivesc în sânul fiecărei familii, aduc cu sine împrejurări cu totul altele și deci e firesc, ca și preotul, în păstoria lui, să simtă nevoia altor metode ducătoare spre mântuire.

Dacă până acum preotul avea datoria purtării de grijă pentru turma sa, de aici înainte această obligație devine și mai însemnată. Tot ceea ce s'a lucrat și folosit în viața pastorală, va trebui îndoit și adăogit cu metodele potrivite zilelor și nevoilor de acum.

Astfel în primul rând preotul va face ca biserica lui să fie deschisă în fiecare zi și rugăciunile să se săvârșească mereu, căci prezența preotului în biserică, la rugăciune, în zilele de lucru va întări mult slăbiciunea enoriașilor. Aceste rugăciuni se vor face și pentru „pacea a toată lumea”, pentru sănătatea celor de pe front și a celor răniți și apoi pentru mângăierea celor rămași acasă.

Păstoria individuală, care până acum avea un caracter de îndrumare, va trebui sporită în râvna cercetării enoriașilor și mai ales a celor rămași singuri și fără ajutor. Aici cuvân-

tu preotului va trebui să ducă sfat bun, mângăiere, sprijin moral și material și nădejdea viitorului mai bun. Pentru ceice sunt cu toții acasă, se va arăta fericirea ce o au și datoria ca să ajute familiilor celor rămași fără conducere.

Cum în astfel de împrejurări desnădejdea poate ușor prinde rădăcini în sufletele celor obidiți, iar ademenirile streine de învățatura și dragostea față de Biserică și Țara noastră ușor își pot face cuib în sânul enoriașilor; preotul va veghea fără odihnă ca nimic să nu se întâmple fără știrea lui. Predica lui nu va înceta și ea va fi plină de înțelepciunea lui Dumnezeu.

Pentru ușurarea celor rămași acasă, Statul pune la dispoziție atâtea posibilități de ajutorare. Deci preotul este și va fi sufletul acestor lucrări și prezența lui va garanta, dreapta înfăptuire a scopului urmărit.

În biserică slujbele sfinte vor fi întregite cu rugi ferbiți pentru cei în primejdii, pomenind numele lor fără a aștepta răsplata materială. Este aceasta o datorie care împlinită, va întări speranțele celor intristați și-i va atașa mult de persoana preotului.

Peste tot preotul va căuta să folosească orice prilej pentru ca viața parohiei să-și poată primi ritmul ei de firească dezvoltare.

Am schițat câteva din infățișerile ce le prezintă o parohie, în timpul războiului. Vor mai fi și alte greutăți pe cari va trebui preotul să le înlăture, sau măcar să-le ușureze. Pentru aceste infăptuiri se cere însă o râvnă și un zel apostolic, prin care preotul să se facă „tuturor toate”. Viața lui și a familiei să fie o adevărată pildă bună iar năzuința spre ajutorare fie ea manifestată chiar prin scrierea unei simple scrisori, să se arate totdeauna gata spre înfăptuire.

Astfel privită păstoria parohiei, ea prezintă într'adevăr o datorie nouă. Lupta purtată aici, este lupta ostașului de pe frontul dinlăuntru țării în serviciile celor ce luptă la hotare.

Imi place a crede, că preoțimea noastră este demnă de importanța ce-o prezintă chemarea ei în lume și că își face caz de conștiință creștinească și românească, pentru păstoria turmei sale. În urmare fiecare preot să-și revizuiască atitudinea vieții sale și plin de focul dragostei preotești, să-și pună în lucrare toate puterile, ca nimeni din turma lui să nu se rătăcească, sau să piară.

Avem de format și de menținut acel suflu moral al parohiei, care în vremuri de războiu, greu se arată. Este știut, că acum omenia și bunul simț, nu pre stăpânesc societatea, ci mai

(continuare în pag. 11-a)

Evanghelia

Marcu c. 9, Sth. 17-29.

In vârtoarea vieții acesteia fiind și dorind a împlini poruncile Domnului, adesea auzi cuvinte ce caută să pună Evanghelia ca ceva împotriva firii omului. Să iubești pe vrășmașul tău, să răsplătești răul cu bine, să-ți înfrânezi patimile spre a-ți înnoi inima, toate aceste și altele, par lucruri de neînfrânt. Și cu toate acestea „toate sunt cu puțință credinciosului“.

Cu această îndotală sufletească s'a apropiat, mai întâi la apostoli și'n urmă la Iisus, și tatăl copilului cu „duh mut“. Puțința tămăduirii copilului, părea tatălui ceva greu de îndeplinit și numai când Iisus pune problema credinței, ca singurul izvor de vindecare, atunci strigă acesta: „cred Doamne, ajută necredinții mele“!

Această mărturisire a adus tămăduirea dorită, rămânând totodată pildă de urmat tuturor creștinilor, stăpâniți de năzuința unei îndreptări în viață.

Sunt într'adevăr stări sufletești, când creștinul cr urea să se scape de patimi, dar la prima încercare i-se pare așa ceva cu neputință. Să trăiești după Evanghelia, astăzi când lumea e atât de rea, când păcatul te ispitește la fiecare pas, este ceva peste puțință!

Da, este cu neputință, căci nu credem în Iisus, în puterea Lui.

Nu te poți curăți de păcate și nu-ți poți sfinți viața ta, căci nu vrei să pui stăpân al gândurilor și faptelor tale, pe Iisus.

Mântuitorul a făcut atâtea minuni, a vindecat orbii, bo.navit, a înviat și morți, a saturat mii de oameni cu câteva pâini, și câțiva peștișori și a tămăduit și copilul stăpânit de duh mut; și acum să nu poți face o mi-

nune cu tine creștine? Dar oare înnoirea inimii pentru o viață dreaptă și curată, nu este și aceasta o minune?

Tot cel ce trăiește în păcate și caută să-și desvinovățească acest fel de viață prin a ceea, că nu poate trăi altcumva, acela nu are credință destulă în Dumnezeu. Și pentru a dovedi acest fapt, să privim viața creștinului după săvârșirea păcatului, dacă se roagă el lui Iisus ca să-i stea în ajutor pentru a nu mai păcătuți? Și dacă chiar a cerut acest ajutor, ținut-a seamă de harul dumnezeiesc pogărit în inima lui spre mântuire?

Este deci împedat, că pricina vieții noastre păcătoase este, nu slăbiciunea noastră, ci numai necredința. Cât de bine ar fi dacă am recunoaște această slăbiciune în credință. Hotărât, că atunci am striga, asemenea tatălui din evanghelia: „cred Doamne, ajută necredinții mele“.

De aceea cuvântul de învățătură acesta este: de câteori vei să-ți îndreptezi viața întru urmarea tuturor poruncilor sfinte, și întâmpini în această hotărâre ispita dulce și amăgitoare a păcatului, încredințează-ți toată viața ta, Domnului și El Te va ajuta. Nimeni din ceice au cerut ajutorul Lui, nu s'au întors deșerti; nici chiar femeia hana-neancă.

Cine face acest pas hotărâtor de a urma cu tărie lui Iisus, aceia păcatele cu neputință de biruit, i-se vor părea ușor de lepădat; porunci greu de împlinit, se vor părea ușoare și mângăitoare.

Să ne înțocim la Iisus și să credem cu tărie în ajutorul Lui și atunci: „celui ce crede, toate sunt cu puțință“.

Pr. T. CIURUȘ

Preotul și păstoria actuală

(urmare din pag. I-a)

mult lipsa de respect și onoare. De altă parte, multă lume este înclinată spre rugăciune, căci nevoia și primejdia îi îndreaptă spre Dumnezeu. Deci și într'un caz și'n altul, preotul va fi cheagul ce va aduna și conduce toate acțiunile vieții parohienilor, spre mărirea lui Dumnezeu și fericirea Patriei.

Suntem în plin război și ceasul grelelor jertfe, bate la ușa zilei de mâine. Paza hotarelor se va mări iar greutățile frontului de acasă, vor spori. In această îndoită jertfă, preotul trebuie să fie cel dintâi la datorie.

Ostașul, înainte de atac,

își îmbracă armele de luptă. Preotul își ia armele chemării sale sfinte, „ca să puteți sta împotriva în ziua cea rea.... Stați drept aceia încingându-vă mijlocul vostru cu adevărul și îmbrăcându-vă cu zăua dreptății, și încălzându-vă picioarele întru gătirea evangheliei păcii; peste toate luând pavaza credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile vicelanului cele aprinse. Și coiful mântuirii luați, și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu; prin toată rugăciunea și cererea rugându-vă în toată vremea întru Duhul...“ (Efeseni 16, sth. 13-18).

Pr. T. Ciuruș

A fost bombardat Parisul...

Cine va putea spune și evalua vreodată dezastrul neînchipuit pe care l-a pricinuit omenirii, atât în răvășirea gândurilor ei creatoare de lumină, cât și în distrugerea a tot ce a înălțat mai mare mințea și mâna omului, cataclismul războiului!

Pe lângă milioanele de vieți răpite, pier valori ce nu vor mai putea fi înlocuite niciodată: orașe întregi prefăcute în cenușă, biblioteci, catedrale monumente, opere de artă...

Ares, zeul războiului „total“, a pus stăpânire tiranică pe toată lumea, pe tot rotogolul pământului:

Si Parisul a fost bombardat!

Rămâne faptul, rămân ruinele rămân martirii nobilei Franțe.

Se cade să pornească și de aici un cuvânt de mângăiere și de speranță, pentru cel mai neînduplecat reprezentant al latinității, azi ținut, ca Prometeu, pe stânca tuturor suferințelor, dar neînvins în spiritul său de largă umanitate, de stolică răbdare și de avântata încredere în triumful final al gândului într'aripat.

Slobod, aleargă spre trecut amintirea faptelor consemnate în istorie!

Franța a fost în toate timpurile apărătoare dezinteresată a tuturor cauzelor drepte; ea a dat omenirii hrana spirituală cea mai sub-

stanțială, ideile mari cele mai binefăcătoare, exemplele cele mai strălucitoare, de statornicie de cavalerism și de devotament.

Noi, insula aceasta latină din partea cea mai învâzolită a Europei; ne-am înălțat sprijiniți de această soră a noastră, care singură ne-a înțeles și a stat în momentele grele alături de noi.

E deajuns să amintim contribuția savanților francezi la biruința cauzei naționale, începând cu Memorandumul, precum și fapta de neuitat a împăratului Napoleon III., pecetluită în 1859 prin cel dintâi nucleu al statului român modern și a „bătrânului de granit“, Georges Clemenceau, care ne-a sprijinit neînduplecat contra tuturor, atunci când era vorba de alt mare act istoric, acum sfărâmat în partea cea mai importantă.

Un popor, care a dat omenirii atât de mult din sufletul său mare nu poate să piară, oricâte încercări l-ar aștepta: el se va înălța mai puternic, mai viguros.

Martirajul morților săi de acum, aruncă asupra Franței o aureolă de lumină, iar suferințele ei de acum vor fi pentru întreaga omenire, izvor de idei, de sentimente și de creațiuni superbe, care ele singure dau valoare oamenilor și popoarelor.

I. BERCIU

Dir. ctorul Muze ul Regional
Alba-Iulia

In slujbă sfântă, sfânt

Se face constarea că ținuta preoților noștri lasă mereu de dorit. Se vorbește despre lipsa de seriozitate, de atențiune, de evlavie în săvârșirea slujbei dumnezeiești, se vorbește de gesturi, vorbărie și atitudini nepotrivite cu situația de preot slujitor al altarului.

Atitudinea preotului în Biserică depinde de ideea ce-o are el despre preoție. Dacă preoția este pentru preot o ocupație, un mijloc de existență comun, indiferent; dacă este doar o profesiune, care este propriu zis „meseria“ preotului cum ar fi a altui alta, nimic de mirat, când cel investit cu ea este un om „ca toți oamenii“ și face cum poate.

In consecință un astfel de preot va duce în biserică la slujba cea sfântă lipsa de seriozitate de atențiune, de evlavie, ce ni se impună nouă slujitorilor altarului.

Dacă unii dintre preoți lasă de dorit în atitudinea lor în decursul serviciului divin, este pentru că nu-și dau mai întâiu bine seama cine și cu sunt, care este rostul

lor și care chipul săvârșirii cu evlavie a slujirii Domnului.

Cred astfel că, chestiunea ținutei preotului în decursul serviciului divin este munca de vocație și de conștiință. Nu încerc cu aceea să aduc vreo jignire fraților preoți, sau să arunc răspunderea asupra altora. Dar a explica lucruri triste însemnează a căuta să-le îndreptez. Trebuie să facem acest lucru începând cu noi înșine: recunoscând ceace lăsam de dorit și ținând cu toată răvna amorului propriu ca să ne prezentăm în biserică înainte lui Dumnezeu și a poporului ca slujitori evlavioși și înțelegători și nu botjocoritori ai harului ce este în noi.

„Aceasta presupune între altele modestie, care nu este o virtute oarecare, ci suma mai multor virtuți la oaltă. Omul modest se cunoaște pe sine însuși e simplu, e umil, răbdător, stăruitor în bine, e drept și bun cu alții, respectuos și cuviincios cu toată lumea. Aceasta bună cuviință așa cum a

(Continuare în pag. III)

In slujbă sfântă, sfânt

(Continuare din pag. II)

Învățat-o și a practicat-o creștinismul este o probă de frumusețe fără seamăn pentru preot. Este cea o singură avere sufletească ce întrece în preț toate diplomele lumii", spunea profesorul I. M. Popescu dela Facultatea de Teologie din București, într'un articol al său.

În slujirea noastră noi preoții trebuie să urmărim întotdeauna idealul, iar distanța dintre gândul și fapta noastră, dintre idealul slujirii și ceea ce plinim să nu ne sperie, știind că misiunea preoțească este un bun primit din mâinile lui Dumnezeu. Iar dacă vedem că alții, fie din tagma noastră și chiar mai mari decât noi nu-și cunosc și nu-și îndeplinesc datoria lor, nu trebuie să ne tulburăm. Fiecare are lucrul său și răspunderea sa și noi pe ale noastre. Nevrednicia sau slăbiciunea altora să nu ne fie o scuză.

„De te-ai afla singur pe lume în slujba ta, tu încă trebuie s'o îndeplinești cu cr. dință, cu dragul și cu hotărârea cu care ar îndeplini-o o sută sau o mie la o altă". (T. M. Popescu Ideal și realitate).

După ce am înfățișat în linii generale problema ce mi-am propus a o trata, voi dezvolta în cele ce urmează ceea ce trebuie să știm noi despre preot, despre chemarea lui în lume și chipul săvârșirii slujbei sale sfinte.

Nu cutez să mă adâncesc în înțelegerea acestor chestiuni, înainte de a mă întreba împreună cu Sfântul Grigorie de Nazianz, care zice în a Sa cuvântare despre fuga de preoție: „Cine ar putea îndrăzni să se facă preot, câtă vreme inima lui nu ar arde în el la cuvintele cele curate și fierbinți ale lui Dumnezeu și tâlcuirea scripturilor; câtă vreme nu le înțipărește întreit pe placa inimii sale, ca să aibă gândul lui Hristos, câtă vreme nu pătrunde până la comorile cele ascunse, nevăzute și învăluite de întunec pentru gloată, pentru ca să privească bogăția lor și apoi să îmbogățescă din ele și pe alții, oferind cele duhovnicești oamenilor duhovnicești.

Cine ar putea îndrăzni să se facă preot înainte de a fi pătruns bine din punct de vedere teoretic și practic toate numirile și însușirile lui Hristos și aume: Dumnezeu, Fiu, Chip, Cuvânt, Înțelepciune, Adevăr, Lumină, Viața, Virtutea, Suflarea, Emanația, Strălucirea, Creatorul, Regele, Căpetenia, Legea, Calea, Ușa, Temelia Stâncă, Mărgăritarul, Pacea Dreptatea, Sfințenia, Răscumpărarea, Omul, Sluga, Păstorul, Mielul Arhiereul, Jertfa, Primul născut nai înainte de facerea lumii, Învierea?*

În lumina acestor întrebări trebuie să privim pe preot și să căutăm să vedem în ce măsură putem să răspundem noi cei incredințați cu harul preoției, acestor întrebări de sf. Grigorie; în ce măsură urmăm cuvintele unui adevărat preot al lui Hristos.

Preoții sunt sarea pământului și lumina lumii și cei după ale căror fapte lumea va preamări sau nu pe Dumnezeu din ceruri. Sare bună și lumină pusă în sfeșnic, (Mat. V 13—16) iată cum a înțeles și arătat Mântuitorul funcțiunea preotului apostol și calitățile cu care trebuie să și-o îndeplinească. Preotul este adică indicat din misiunea Sa să fie creștin prin excelență, creștinul exemplar. Și când ești preot indicat prin misiune să fii sare pământului și lumina lumii, se înțelege că nu vei săra, nici vei lumina, dacă nu vei fi tu însuși preotul, ceea ce nu este toată lumea, nici fiecare creștin.

Preotul trebuie să realizeze în sine și pentru sine ceea ce cere altora. Poporul vrea conducător care să fie mai presus de el, căci fără preotul cu fruntea sus și aureolată, credincioșii se vor simți singuri și nesiguri. Se vor simți fără ajutor și fără îndemn în opera cea mai grea de cât toate: a îndreptării sufletești. Vor fi agitați de vânturi și de valuri bântuiți de ispite, vor șovăi vor cădea, se vor pierde. Cu fiecare victimă se va adăuga însă o imensă răspundere la socoteala celui căruia i s'au incredințat mântuirea și mântuirea de suflete. Nu cinci sau zece talanți, ci sute și mii sunt puși în mâna preotului și i se cere roada lor. Cum va asigura pe alții, cel care n'ar fi sigur de sine însuși? Cum va conduce și ferici mulțimea cel care n'ar fi croit pentru aceasta: un preot înțeleg?

S'ar putea totuși spune că Biserica e sfântă și că ea nu ar fi cu nimic atinsă prin nevrednicia unor slujitori ai ei, „Dar istoria Bisericii se rezumă în cea a conducătorilor ei. Ei reprezintă instituția, ei o preamăresc și o compromit; și altădată și azi și totdeauna. Acolo unde a ieșit din coman clericul format după chipul misiunii sale' acolo s'a lărgit și s'a luminat zarea intrând cu cinste în istorie. Că a fost un mare episcop sau doar un mic preot. Fiecărui i-se cere doar ceea ce-i cade în sarcină." (Prof. I. M. Popescu: Preotul personalitate).

Mântuitorul Hristos ne înfățișează idealul preotului și chemarea lui în lume așa cum vedem la sf. evanghelist Ioan 17 când zice: „Și pentru dânsii Eu mă sfințesc pe mine însumi", arătând prin aceasta că preotul are o slujbă și

o misiune hotărâtă, căreia i s'a închinat pentru toată viața. Și slujba lui e jertfa și misiunea lui iubirea și răsplata lui în veac suferința.

„Prin obârșia legată de cer prin slujirea vecuitoare pe pământ, preoția este scara tainică a lui Iacob în vârful căreia este așteptat jertful cel prea înalt. Preoții sunt îngerii care urcă și coboară pentru a păstra neîntrerupte împărtășirile lumii de sus cu cea de jos" (Pr. Gr. Cristescu: Iubirea care suferă).

Slujirea Domnului este un har al preoției, pe care îl râvnesc și cetele îngeresti, „cari doresc să privească și să audă glasul Evangheliei Domnului Dumnezeu, și să vadă cu a loru-și vedere chipul sfintei jertfe, și să se îndulcească de dumnezeiasca și sfânta Liturghie", cum glăusește rugăciunea 5-a dela sf. Maslu. Acest lucru ne produce în sufletele noastre o deosebită bucurie iar desăvârșirea ei o află preotul în lepădarea de sine. În setea de a sluji altora, în jertfa vieții întregi pentru mântuirea sufletelor.

Să trăești în inima ta toate suferințele păstoritilor tăi și să plângi cu ei și pentru ei fără să te plângi nicioată împotriva lor, iată o mare datorie pentru care se cade să lași la o parte atâtea și atâtea întra îndatoriri mai mici.

„Dar râvnă nepotolită a unui apostol este să pară în ochii oamenilor mai bine să fie în ochii lui Dumnezeu pilda vie a virtuții pe care o propovăduiește. Într'o viață sfântă își află deapururi teamei un cuvânt cu putere multă. Să propovăduiești smerenia prin smerenia ta, să cânti frumusețea curăției prin curăția trupului și inimii tale, să lauzi după cuviință dragostea.

Sufletul tău neprihanit de nici un strop de ură și vrăjmașie, nepărât de nici o răutate.

Omul crede mai mult ceea ce vede, decât ceea ce aude, mai mult în virtutea trăită decât în cea propovăduită. De aceea bunătatea biruiește totdeauna. Dacă atâtea suflete ni se împotrivesc și se nchid înaintea noastră aceasta se petrece, din nenorocire și pentru că viața noastră de fiecare zi nu se potrivește cu ceea ce spunem în fiecare predică.

Fii ce vrei să fie alții! Fii sfânt și frații tăi vor fi creștini „Sfințește-te pentru ei!

Sfințenia nu e ceva care face sgomot și fum, ceva care tună și răstoarnă, ci ea este înflorirea și rodirea tăcută și în fiecare zi din viața ta, a sufletului, sub privirea lui Dumnezeu". (Pr. Gr. Cristescu gr. cat.)

Când ne vom socoti slujba de predt esențială, iar altarul și amvonul le vom privi ca prelungiri pământesti ale tronului dumnezeesc și nu vom uita că cel care are slujbă sfântă, trebuie să fie sfânt, atunci nu vom fi nesocotit harul care este în noi, ci vom săvârși sfânta Liturghie cu toată evlavvia, făcând pe cei cari vor asista la serviciul divin să vadă în sfânta Liturghie cerul pe pământ.

Ținuta preotului însuflețită de astfel de înțelegere a misiunii sale sfinte va fi o ținută demnă plină de seriozitate și de smerenie, virtute care șade atât de bine unui adevărat preot.

Pr. Olimpiu T. Bucin

Organizați REUNIUNI DE FEMEI

INFORMAȚIUNI

Biserica și sănătatea publică. Aflăm cu deosebită bucurie, că Mânăstirea de maici „Sf. Elisabeta", refugiată din Cluj și primită sub părinteasca îngrijire a I. P. S. Mitropolit Nicolae, în Sibiu, a început și aici să-și pună contribuția de muncă în serviciul binelui obștesc.

Astfel la cererea profesorului Dr. Gh. Popovici, directorul Clinicii Infantile Cluj-Sibiu, I. P. S. Mitropolit Nicolae a aprobat și dispus recent, ca prin 12 maice surori infirmiere, bugetate de Ministerul Sănătății și puse la dispoziția Clinicii Infantile, să dea tot sprijinul Bisericii și în vajnica luptă contra unuia dintre cele mai mari flagele care bântue poporul nostru: mortalitatea infantilă și consecutiv depopularea noastră.

Cele 12 surori de caritate cari încă la Cluj au urmat cursuri de îngrijirea copilului și s'au îndelnicit în Clinică cu practica asistenței infantile, vor fi adevărate colaboratoare, își vor perfecționa cunoștințele, iar ulterior fiecare din ele în fruntea câte unei echipe vor lupta pe teren contra mortalității infantile, îndeplinându-și astfel adevăratul apostolat pentru care și-au dedicat viața, munca, râvna și credința.

Duminecă, 1 Martie, c., cu ocazia intrării lor în Clinica Infantilă, s'a săvârșit sfințirea apei de I. P. C. Arhim. Teodor Scorobef-Rășinăreanu, Vicarul arhiepiscopesc, în prezența unui select public.

După cuvântul I. P. C. Sale, de părintească îndrumare, D. prof. Dr. Gh. Popoviciu, mulțumește I.

P. S. Mitropolit Nicolae pentru înaltul sprijin acordat Clinicii.

Să dea bunul Dumnezeu ca această muncă, să-și aibă puterea binefăcătoare a sentimentului creștinesc și româresc.

Confeința D-lui prof. universitar Dr. D. Roșca. Despărțământul „Astra” din Alba-Iulia, a organizat un ciclu de conferințe, cu subiecte culturale și naționale. Duminică, 1 Martie a. c., a vorbit dl. prof. univ. și rectorul facultății de filozofie Dr. D. Roșca, dela Universitatea Cluj-Sibiu, despre: „Naționalismul Românesc”.

Conferențiarul după ce definește naționalismul ca sentiment universal și moral ce decurge din consimțământul unanim recunoscut de toate popoarele, în baza principiilor de iubire și dreptate adevărată, arată cum noi Români am avut și trebuie să avem, acest sentiment care se bazează pe principiile dreptății creștine. Numai ceea ce se bazează pe aceste principii și este admis de toți, fără interese personale, poate să fie un naționalism curat.

Naționalismul isvorât din forță, nu poate să fie bazat nici pe dreptate și nici nu servește omenirii întregi. De aceea admite un naționalism ce servește dreptatea celui mai tare, înseamnă a denega însușirea noastră creștină și română.

Comparând posibilitatea aplicării practice a celor două atitudini naționale, principial constată conferențiarul, că numai naționalismul întemeiat pe adevărul vecinic și creștinesc, poate da lumii siguranța unei organizații cu un viitor vecinic.

Intreaga conferință a fost străbătută de suflul cald al dreptății dumnezeiești, care singură poate da naționalismului oricărui popor peceta trăinicieii.

Vizita delegației militare slovacă. O delegație militară slovacă, în frunte cu generalul Iosif Turanec, ne-a vizitat Țara. Această vizită nu este numai un răspuns la o călătorie făcută de o delegație de ofițeri Români în Slovacia, ci un adevărat semn al prieteniei între cele două popoare.

Prietenia acestor popoare a fost reală în tot trecutul istoric. De aceea regăsirea de astăzi pe același front comun împotriva bolșevismului, ne va ușura aceeași luptă comună ce ne așteaptă și în viitor.

„Ajutorul de iarnă” în Alba-Iulia. Ziua cea mare a încercării firii românești și a sentimentului ei de solidaritate și-a încheiat registrele cu suma de lei

180 mii, strânsă dela cetățenii români de pe raza Municipiului Alba-Iulia.

Această sumă comparată cu situația materială a Românilor, — cari se știe că a participat la colectă, — dă un rezultat satisfăcător.

Stalin a trimis un mesaj Papei. Un lung mesaj personal și autograf al lui Stalin a fost primit acum câteva zile de Papa, declară cercurile Vaticanului, unde se păstrează cea mai absolută rezervă asupra conținutului acestui document.

Cu drept cuvânt se întreabă lumea creștină, ce caută Stalin?

„Astra” și promovarea cultului pentru Eroi. Pentru a ajuta la promovarea cultului eroilor căzuți pe câmpul de luptă împotriva dușmanilor dela Răsărit, Despărțământul Sibiu și-a luat sarcina editării unui album cu fotografii și date biografice, privind pe eroii din județul Sibiu. Se va forma o comisie din membrii comitetului, care va fi însărcinată să colaboreze cu comitetele despărțământelor de plasă, în vederea culegerii fotografiilor și a datelor privind faptele de arme ale neuitaților eroi.

Paralel, Despărțământul Sibiu a hotărât să organizeze la ziua Eroilor din acest an, procesiuni religioase și patriotice în toate comunele județului, cu oficierea de parastase, în cadrul cărora vor fi pomeniți eroii căzuți în războiul reîntregirii.

S'a hotărât apoi redactarea și tipărirea pe speșele sale a broșurei „Ardealul”, conținând înviorătoare și mișcătoare compoziții muzicale, ale regretatului prof. Petre Gherman, fost dirijor al corului „Reuniunii de muzică Gheorghe Dima”.

D. Mareșal Ion Antonescu, a prezidat în ziua de 3 Martie c. un Consiliu de miniștri unde, între altele hotărâri importante s'au luat și aceste dispozițiuni: Să se continue, oricari ar fi evenimentele, activitatea tuturor școalelor până la sfârșitul anului școlar;

Să se ia dispoziții ca pe viitor toate terenurile atribuite școalelor și bisevicilor prin reforma agrară să fie folosite numai în scopul pentru care au fost date de legiuitor și avertizat că acolo unde va constata abateri, vor trece în patrimoniul Statului acele loturi.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 745—1942.

COMUNICAT

În legătură cu acordarea de dispensă arhierescă pentru cei cari solicită administrarea Sfintei Taine a cununiei în timpul Sfântului post al Paștilor, Sfânta Mitropolie a Ardealului, cu adresa Nr. 86—1942 M, din 28 Febr. a. c. ne comunică următoarea adresa a Sfintei Patriarhii:

În referire la adresa I. P. Sf. Voastre No. 57—1942, cu frățescă dragoste avem onoare a Vă aduce la cunoștință că în urma referatului prezentat de Comisia însărcinată cu studierea acestei probleme, am dispus să se dea deslegare de cununie în post numai acelor cari vor îndeplini următoarele condițiuni:

1) Posedă ordine recentă de mobilizare sau bilete de concedii limitate.

2) Dispensele se acordă numai până Joi din săpt. V-a a postului.

3) Oficierea Tainei se va săvârși de un singur preot, în casă și numai Marțea sau Joia.

4) Solicitanții vor declara în scris că nu vor face nuntă cu muzică, fast, etc.; nerespectarea unui singur punct, atrăgând după sine refuzul preotului de a săvârși Sf. taină a cununiei.

Invităm deci preoțimea Vica-

riatului nostru să se conformeze întru toate acestor dispozițiuni.

Președinte:
Pr. AL. BABA

Secretar:
Pr. T. CIURUȘ

No. 583—1942.

COMUNICAT

Consiliul bisericesc reclamă dela preoți achitarea abonamentului pentru revista „Biserica Ortodoxă”. Invităm pe preoții noștri cari au primit această revistă să-și achite obligațiile direct la administrația revistei în București și să raporteze pe cale ierarhică Vicariatului pentru evidența.

Alba-Iulia, la 27 Febr. 1942.

Președinte:
AL. BABA

Secretar:
Pr. T. CIURUȘ

Nr. 122—1942.

1—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de clasa primă Bucerdea-Vinoasă I, se deschide concurs cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în oficiosul „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1). Salar dela Stat conform pregătirii;

2). Sesiune parohială în mărime de 15 jug. 623 stj. pământ bun.

3). Casă parohială cu supraedicatele corespunzătoare;

4). O ferie de must dela fiecare familie;

5). Venitele stolare uzitate în comună,

Reflectanții la acest post își vor înainta cererile la Vicariatul Episcopiei, însoțite de actele necesare, conform Regulamentului pentru parohii și cu avizul protopopului, se vor putea prezenta în parohie, pentru a liturgisi și a face cunoștință cu poporul.

Alba-Iulia, la 5 Martie 1942.

Oficiul Protopopesc, în conțelegere cu Consiliul parohial.

AL. BABA
protopop

Tip.

uzurat

NOU!

NOU!

A APĂRUT

CARTE DE RUGĂCIUNE

editată de Vicariatul Episcopiei Clujului, cu sediul în Alba-Iulia.

Această carte are un bogat și prețios cuprins și s'a tipărit la Alba-Iulia, cu binecuvântarea I. P. S. Mitropolit NICOLE al Ardealului și cu a P. S. Episcop NICOLE al Clujului

Lucrarea este executată pe hârtie velină, în două culori, împodobită cu frumoase și variate clișee, legată peste tot în pânză, cu o frumoasă copertă, ea satisface ori ce așteptări.

O recomandăm călduros creștinilor noștri, ca pe o însemnată hrană sufletească.

PREȚUL Lei 100.—